

Krystyna Musianowicz, Halina Modrzewska

Węgierce, pow. Inowrocław. Stanowiska 1 i 2

Informator Archeologiczny : badania 8, 48-49

1974

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

TYNIEC MAŁY, pow. Wrocław

Muzeum Ślązańskie w Sobótce
Oddział Muzeum Archeologicznego we Wrocławiu

Badania prowadziły mgr Elżbieta Noworyta i mgr Maria Górecka. Finansowało Muzeum Archeologiczne we Wrocławiu. Pierwszy sezon badań. Osada i groby neolityczne /grupa jordanowska kultury lenzielskiej/.

Stanowisko znajduje się 700 m na północ od wsi Tyniec Mały, 300 m od drogi Wrocław-Swidnica, na szczycie niewielkiego wzniesienia.

Podczas kopania rowów fundamentowych pod budowę chlewni natrafiono na grób szkieletowy.

W trakcie prac ratowniczo-zabezpieczających przebadano obszar o łącznej powierzchni 1,4 ara. W wyniku badań uzyskano dwa zespoły grobowe bogato wyposażone w ceramikę, wyroby z krzemienia, kamienia i miedzi.

Odsłonięto i wyeksplorowano ponadto jamę osadniczą oraz negatywy po słupach.

WĘGIERCE, pow. Inowrocław
Stanowiska 1 i 2

Państwowe Muzeum Archeologiczne w Warszawie

Badania prowadziły doc. dr Krystyna Musianowicz i mgr Halina Modrzewska. Finansowało PMA, Pierwszy sezon badań. Osada wielokulturowa: neolit - kultura ceramiki wstęgowej rytej, okres halsztacki C-D - kultura łużycka, okres późnolateński - kultura przeworska.

Badania prowadzono na polach ornych PGR w Węgiercach nad jeziorem Węgierskim. O wyborze miejscowości zdecydowała wczesna metryka wsi oraz jej nazwa, która stawia ją w rzędzie miejscowości łączonych zwykle z tzw. osadnictwem jenieckim wczesnego średniowiecza. Badania powierzchniowe na tym terenie były prowadzone wcześniej pod kierunkiem dr A. Cofta-Broniewskiej z Katedry Archeologii Pradziejowej i Wczesnośredniowiecznej UAM w Poznaniu.

Stanowisko 1.

Położone na południe od budynków gospodarczych PGR przy granicy ze wsią Sielec. Prace prowadzono systemem rowów krzyżowych. Łącznie

przebadano 80 m². Stanowisko okazało się bardzo zniszczone skutkiem przeprowadzenia tzw. regulówki, która przemieszała warstwę kulturową i poważnie uszkodziła obiekty do głębokości przeszło 1 metra. W warstwie występowały fragmenty ceramiki kultury wstęgowej rytej, kultury łużyckiej i najliczniejsze - kultury przeworskiej późnego okresu lateńskiego. Odkryto szczerunkowo zachowane 4 obiekty w postaci glinianych spodów pieców wylepianych warstwą skorup z późnego okresu lateńskiego.

Stanowisko 2.

Położone na północ od parku dawnego dworu, było badane również systemem rowów krzyżowych. Ogółem przebadano około 300 m². Stanowisko to jest także bardzo zniszczone przez głęboką orkę. Zawartość przemieszanej warstwy kulturowej była podobna do treści warstwy stanowiska 1. Na przebadanym terenie natrafiono tylko na sam spód 2 jamy kultury łużyckiej okresu halsztackiego C-D. W warstwie kulturowej znaleziono zaledwie kilka skorup z wczesnego średniowiecza, stanowiących bardzo niski procent ogółu ceramiki występującej na tym stanowisku.

Przeprowadzono także badania powierzchniowe na drugim /wschodnim/ brzegu jeziora Węgierskiego na terenie wsi Piotrkowice, stwierdzając osadnictwo podobnego charakteru jak w Węgiercach.

Na stanowiskach nie przewiduje się dalszych badań.

WIERZCHOWIE, pow. Kraków
Jaskinia Wierzchowska Góra

Muzeum Archeologiczne
w Krakowie

Badania prowadzili mgr Stanisław Kowalski i mgr Róża Mycińska. Finansowało Muzeum Archeologiczne w Krakowie i /częściowo/ WKZ w Krakowie. Pierwszy sezon badań. Przedpole /taras/ jaskini. Chronologia od neolitu do czasów nowożytnych.

Badania pozostają w związku z problemem osadnictwa na terenach położonych na przedpolu i w bezpośrednim sąsiedztwie jaskiń. Bezpośrednim celem rozpoczęcia prac było uzyskanie przekroju przez osady holoceni i plejstoceni obszaru przedjaskiniowego oraz stwierdzenie rodzaju i zasięgu osadnictwa z okresu wpływów rzymskich. /Ślady tego ostatniego odkryto tu w latach 50-tych/.

Założono wykop o powierzchni 9 m² w odległości ok. 20 m od otworu II jaskini. W czasie prac stwierdzono, że wierzchnią warstwę utworów stanowi hałda z badań prowadzonych w jaskini w ostatniej ćwierci XIX w. Pod hałdą, na głębokości średnio 0,80 m od powierzchni topograficznej odsłonię-